

Arrest

nr. 91 332 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 24 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 13 januari 2010 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden op 11 januari 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 7 september 2011 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partijen dienden tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 16 september 2011 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest van 18 november 2011 met nr. 70 121 weigerde ook de Raad verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 24 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 18 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.09.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S. F.][...]

[S. G.][...]

[...]

Nationaliteit: Kosovo

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 28.11.2011 deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Betrokkene [S. G.] haalt medische elementen aan. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie kopie in omslag in bijlage) en stelt dat de nodige medische zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in het land van herkomst, Kosovo, en dat er geen bezwaar is om te reizen. De arts-adviseur concludeert dat:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Kosovo.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

EERSTE ONDERDEEL

Op grond van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient een ambtenaar-geneesheer o.m. de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst te onderzoeken en vervolgens daaromtrent advies te verlenen aan de gemachtigde van verwerende partij.

Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige [en recente] inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag] vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

Uit lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de ambtenaar-geneesheer conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, dient te beoordelen.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel dat hij niet persoonlijk een toegankelijkheids-onderzoek heeft gevoerd. De ambtenaar-geneesheer verwijst in zijn advies immers louter naar een toegankelijkheids-onderzoek van 12.04.2012 en gaat vervolgens over tot het citeren van dit onderzoek. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer niet zelf het onderzoek heeft gevoerd en hijzelf derhalve geen rekening heeft kunnen houden met alle argumenten zoals ingeroepen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

De vraag rijst bovendien hoe de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid kan beoordelen indien hij zich louter baseert op een onderzoek dat hij niet persoonlijk heeft gevoerd en evenmin blijkt door wie het toegankelijkheidsonderzoek werd afgeleverd. Uit de bestreden beslissing met bijlage blijkt immers niet wie het onderzoek heeft gevoerd en waarom deze persoon dan wel als deskundige kan worden beschouwd.

Aldus schendt de bestreden beslissing voormeld artikel 9ter, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet daar de toegankelijkheid niet door een arts of ambtenaar-geneesheer werd onderzocht en beoordeeld, doch wel door een voor verzoekers onbekend persoon (wellicht door de gemachtigde van verwerende partij zelf).

Indien het toegankelijkheidsonderzoek zelf werd opgesteld door de gemachtigde van verwerende partij die naderhand de bestreden ongegrondheidsbeslissing heeft genomen, dan zou zulks neerkomen op een advies omtrent de toegankelijkheid door de geneesheer-ambtenaar aan de gemachtigde louter op basis van diens eigen onderzoek.

Zulks is uiteraard strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. De geneesheer-ambtenaar had immers zelf de door verzoekers in hun verzoekschrift ingeroepen argumenten omtrent de niet toegankelijkheid moeten beoordelen, hetgeen in casu niet is gebeurd nu de beoordeling over de toegankelijkheid louter gebeurde door een niet-geneesheer-ambtenaar en de geneesheer-ambtenaar dit toegankelijkheidsonderzoek vervolgens enkel heeft geciteerd zonder eigen gefundeerde beoordeling ter zake.

TWEEDE ONDERDEEL

Zelfs wanneer zou worden geoordeeld dat de geneesheer-ambtenaar de toegankelijkheid van de medische zorgen heeft beoordeeld (quod non), dan nog dient te worden opgemerkt dat zulks niet naar behoren is gedaan.

Niettegenstaande de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, is de Raad wel bevoegd om in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu moet worden opgemerkt dat verwerende partij geenszins de feitelijke gegevens afdoende heeft beoordeeld, minstens moet worden aangenomen dat verwerende partij niet met alle elementen (m.n. de gezondheidsrisico's en de nood aan begeleiding in geval van terugkeer) rekening heeft gehouden en derhalve op onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing, samengelezen met het medisch verslag van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat verzoekers aandoening beschouwd wordt als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, doch dat behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar én toegankelijk zouden zijn voor verzoeker.

Uit geen van de door verwerende partij aangehaalde argumenten blijkt evenwel dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid voldoende is gegarandeerd.

Immers blijkt uit het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen dat verzoeker in haar land van herkomst niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Verwerende partij stelt enkel dat het niveau van de kwaliteit van de medische zorgen niet gelijkwaardig moet zijn aan het niveau in België, doch rept met geen woord over het niveau in Kosovo zelf en of zulks wel van een afdoend aanvaardbare kwaliteit kan worden beschouwd. Aangezien door verwerende partij niet wordt betwist dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld is, kan worden afgeleid dat verwerende partij de bedroevende kwaliteit zelf erkent.

Zij stelt hieromtrent evenwel enkel dat niet naar een algemene situatie mag worden verwezen.

Verzoekers toonden in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen aan dat niet alleen de budgetten voor de mentale gezondheidszorg in Kosovo meer dan ontoereikend zijn, bovendien zijn er slechts 38 psychiaters en 9 psychologen voor de volledige Kosovaarse bevolking (+2 miljoen mensen). Aldus is duidelijk dat verzoeker in Kosovo geen opvolging zal krijgen, hetgeen nochtans als noodzakelijk wordt omschreven door zijn behandelende geneesheer.

De gezondheidszorg voor personen met mentale problemen is er duidelijk weinig ontwikkeld.

Er kan hiervoor ook worden verwezen naar een internationale studie van Caritas International, Country Sheet Kosovo,

http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Kosovo/CS_KOSOVO_ENGLISH_VERSION_UPDATE_JANUARI_2010_01.pdf. januari 2010, p 110-111 :

'Despite evident achievements, the situation in mental health is far from meeting the needs of population:

- The financing of the health sector is very low in general and for mental health services in particular. Budget for the mental health sector, in 2007, is two times lower compared to the budget in 2004, and it represents less than 3 % of the total health budget (two times lower than WHO recommendations). As a consequence of this, many capacities developed in the mental health can not work effectively due to inability to employ the necessary professional staff.

- This specific difficult situation demonstrates itself through the high number of chronic psychiatric patients from Kosovo in psychiatric hospitals in Serbia, but also the rehabilitation and difficult psychosocial integration of non Kosovo residents in the special institution in Shtime/Stimlje.

- Complex psychological consequences of war traumas, rapid developments of cultural and social transition, and the difficult economic situation with rising unemployment and poverty, present additional difficult circumstances for further development of the mental health services in Kosovo.

- There is a high prevalence of Post Traumatic Stress Disorder - PTSD (22 %), of emotional distress (43.6 %) and depression (41.8 %) in the population of persons 15 years of age and older

- The increase of suicides in Kosovo (2.93/100,000), particularly in adolescents, is also a serious indicator of insufficiency in the mental health services. The situation is not any better when it comes to addiction disorders and the complex problem of forensic psychiatry. Another problematic issue is the mental health services for children and adolescents that are not still developed, compared to the demographic population structure in Kosovo. Moreover, mental health services in the public sector are provided by only 38 psychiatrists and 9 psychologists for the entire Kosovo population which is estimated to be between 2 and 2.5 millions.'

Aldus is zonder meer duidelijk dat verzoeker niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een afdoend aanvaardbaar kwalitatief niveau. Door in de bestreden beslissing niks te stellen omtrent de aanvaardbaarheid en het afdoend karakter van de kwaliteit van de medische zorgen, zijn de in het middel opgesomde beginselen [ge]schonden.

Tot slot heeft verwerende partij, noch diens ambtenaar-geneesheer rekening gehouden met de mogelijke gezondheidsrisico's in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Er zou in dat geval immers sprake zijn van een toename van de depressie en mogelijks zelfs van suïcide. De noodzakelijke begeleiding van verzoeker in geval van terugkeer zal hij evenwel niet kunnen krijgen in Kosovo, gelet op het tekort aan opgeleide psychiaters en psychologen.

Verwerende partij heeft met dit element in geval van terugkeer geen rekening gehouden (schending zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel), zodat een vernietiging van de bestreden beslissing sowieso op zijn plaats is."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

"Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland niet door de arts-adviseur zou zijn onderzocht. Meer algemeen stelt verzoeker dat de toegankelijkheid van de medische zorgen geenszins behoorlijk zou zijn onderzocht.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers hun concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekers leveren kritiek op het feit dat de arts-adviseur het toegankelijkheidsonderzoek niet persoonlijk zou hebben gevoerd, en dat niet blijkt door wie het werd gevoerd, alsook, indien het toegankelijkheidsonderzoek door de gemachtigde zelf zou zijn gevoerd, menen zij dat dit strijdig is met artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, nu dit zou "neerkomen op een advies omtrent de toegankelijkheid door de geneesheer-ambtenaar aan de gemachtigde louter op basis van diens eigen onderzoek".

Verzoekers' kritiek mist evenwel feitelijke en juridische grondslag.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9ter, §1, 5e lid van de Wet dd. 15.12.1980 stelt:

"De beoordeling van het in eerste lid vermelde risico (...), van de mogelijkheden en van de toegankelijkheid tot behandeling..."

De expliciete eis van de wetgever is dan ook dat de arts-adviseur de toegankelijkheid beoordeelt.

Uit het medisch advies blijkt dat dit ter dege is gebeurd. Door een exposé omtrent de toegankelijkheid in zijn advies op te nemen, maakt de arts-adviseur deze tot de zijne. Hij heeft immers steeds de opties om dit exposé niet over te nemen, of te nuanceren, verder uit te bouwen, ... Hij bevestigt dit exposé met zijn handtekening en verantwoordelijkheid als arts, waardoor dit exposé het karakter van een medische appreciatie krijgt.

Dit ondertekend medisch advies onderbouwt dienvolgens mee de bestreden beslissing,

De verwerende partij verwijst mutatis mutandis naar het volgende: wanneer in een aanvraag om machtiging tot verblijf de arts van de verzoeker een standaard medisch getuigschrift ondertekent en in dat getuigschrift voor één van de drie verplichte vermeldingen (bvb. de graad van ernst) verwijst naar een bijgevoegd getuigschrift betreffende dezelfde ziekte maar ondertekend door een andere arts, dan maakt de eerste arts de elementen van dit tweede getuigschrift evenzo "tot de zijne" en houdt de gemachtigde hier rekening mee, ook al is dit tweede getuigschrift géén standaard medisch getuigschrift, en niettegenstaande het feit dat de wet eigenlijk vereist dat de drie verplichte vermeldingen op een standaard medisch getuigschrift worden meegedeeld.

Uit het in casu verleende medisch advies, blijkt zeer duidelijk dat de arts-adviseur aldus heeft gehandeld, vermits hij niet alleen de gegevens van het toegankelijkheidsonderzoek herneemt, doch de subtitel "Toegankelijkheid" ook afsluit met "Hieruit kan worden besloten dat..."

Derhalve kan niet worden ontkend dat de arts-adviseur in casu de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling ter dege heeft beoordeeld.

Eventuele andersluidende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, gezien de beoordeling van de toegankelijkheid in dit dossier wel degelijk gebeurde door de arts-adviseur.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Wat verzoekers hun overige kritiek betreft, met name als zou het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen niet naar behoren gebeurd zijn, laat de verwerende partij gelden dat deze beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat er voor de medische problemen van verzoeker behandlungs- en opvolgingsmogelijkheden beschikbaar zijn in het herkomstland. Dit wordt door verzoekers ook niet betwist.

Verzoekers menen echter dat niet naar een algemene situatie mag worden verwezen en zij stellen dat de vereiste medische zorg voor hen niet toegankelijk zou zijn, gelet op het feit dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen weinig ontwikkeld zou zijn. Dienaangaande verwijzen verzoekers naar een aantal bronnen waaruit zou blijken dat verzoeker niet zal kunnen genieten van medische zorgen van een afdoend aanvaardbaar niveau.

Verzoekers kritiek kan geen afbreuk doen aan deze terechte beoordeling door de arts-adviseur, nu het er niet om gaat zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van het systeem in het land van herkomst vergelijkbaar zou zijn met dat in België.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel « in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn », kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Daarnaast verwijst de verwerende partij nog naar rechtspraak van de Raad van State die als volgt luidt: “Overwegende dat er geen schending is van art. 3 EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in Moldavië niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen” (R.v.St. nr. 179.633 dd. 14.02.2008, [...])

Verzoekers kritiek kan derhalve niet leiden tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekers uiten kritiek op het advies van de arts-adviseur, doch tonen geenszins aan dat de inhoud hiervan op een kennelijk onzorgvuldige of onredelijke wijze tot stand zou zijn gekomen.

Door de arts-adviseur wordt in het advies duidelijk aangegeven, met verwijzing naar de informatie waarop hij zich steunt, dat er in het herkomstland medicamenteuze behandeling mogelijk is, en ook psychiatrische behandeling beschikbaar is in Kosovo.

De arts-adviseur komt dan ook tot conclusie dat verzoeker, hoewel hij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie en behandeling / opvolging beschikbaar is in Kosovo.

Verzoekers tonen geenszins aan dat de zij geen adequate behandeling kunnen verkrijgen in hun herkomstland. Verzoekers hun beschouwingen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun argumenten niet konden volstaan.

In zoverre verzoekers voorhouden dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijks kan leiden tot een toename van de depressie en zelfs tot suicide, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers hun beschouwingen volkomen hypothetisch zijn. Verzoekers ongestaafde beschouwingen zijn niet van aard om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de arts-adviseur en de gemachtigde, met name dat er geen belemmeringen zijn voor een terugkeer naar het herkomstland.

Er kan enkel worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegte van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag ongegrond was.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.”

3.3. Er dient te worden gesteld dat verzoekende partijen niet kunnen worden gevolgd waar zij, in een eerste onderdeel van hun middel, voorhouden dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, alsmede het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden doordat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat voorafging aan de bestreden beslissing verwees naar een nota omtrent de toegankelijkheid van de gezondheidszorgen in Kosovo die werd opgesteld door een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet weliswaar dat de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, doch deze bepaling sluit niet uit dat de betrokken arts gebruik maakt van door andere ambtenaren opgestelde voorbereidende nota's. Het feit dat hij de inhoud van een nota in zijn advies overneemt laat ook niet toe te besluiten dat hij zelf geen onderzoek zou hebben doorgevoerd of dat hij zou hebben nagelaten rekening te houden met enig dienstig gegeven of argument. Het toont slechts aan dat hij akkoord gaat met de in deze nota opgenomen feiten en vaststellingen en dat hij zich de in voormeld stuk opgenomen conclusies eigen maakt. Aangezien hij door aldus te handelen de inhoud van de desbetreffende nota valideert en zijn deskundigheid niet in vraag wordt gesteld is het zonder belang of de steller van de initiële nota ook enige bijzondere deskundigheid heeft.

Verzoekende partijen stellen voorts dat de vraag rijst hoe de ambtenaar-geneesheer de toegankelijkheid van de zorgverstrekking kan beoordelen, maar verliezen hierbij uit het oog dat de bronnen waarop zijn advies is gebaseerd uitdrukkelijk worden vermeld. Gelet op de bronvermelding en de door de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies weergegeven redenering kunnen verzoekende partijen ook niet voorhouden dat een *“eigen gefundeerde beoordeling”* ontbreekt.

De beschouwingen van verzoekende partijen in het eerste onderdeel van hun middel laten derhalve niet toe een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

In het tweede onderdeel van hun middel voeren verzoekende partijen aan dat de ambtenaar-geneesheer het onderzoek inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Kosovo niet naar behoren heeft uitgevoerd.

Allereerst betogen zij dat eerste verzoekende partij in haar land van herkomst niet zal kunnen beschikken over medische zorgen van een aanvaardbaar kwalitatief niveau en dat verwerende partij zelfs erkent dat de gezondheidszorg voor personen met mentale problemen in Kosovo weinig ontwikkeld is. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat uit de door verzoekende partijen aangebrachte medische getuigschriften blijkt dat eerste verzoekende partij een medicamenteuze behandeling volgt en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de medicatie die zij nodig heeft ook in Kosovo kan worden verkregen. Verzoekende partijen tonen met hun betoog derhalve niet aan dat eerste verzoekende partij, ongeacht het niveau van de psychische zorgverstrekking in Kosovo, niet over de vereiste medicatie zal kunnen beschikken. Waar zij erop wijzen dat er in Kosovo slechts een beperkt aantal psychiaters en psychologen zijn en zij stellen dat eerste verzoekende partij bijgevolg niet de opvolging zal kunnen krijgen die door de arts die hem behandelt als noodzakelijk wordt omschreven, moet daarnaast worden vastgesteld dat uit de voorgelegde medische attesten niet kan worden afgeleid dat eerste verzoekende partij wordt opgevolgd of begeleid door psychiaters of psychologen of dat dit noodzakelijk is. De ambtenaar-geneesheer kon dan ook motiveren dat verzoekende partijen in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd weliswaar verwezen naar een algemene toestand wat betreft het niveau van de bepaalde gezondheidszorgen in Kosovo, doch niet aantoonde dat deze situatie enige implicatie voor hen persoonlijk had. Verzoekende partijen houden dan ten onrechte voor dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak, op basis van de door hen aangebrachte

inlichtingen van algemene aard, nog aanvullende toelichting had dienen te verstrekken aangaande “de aanvaardbaarheid en het afdoend karakter van de kwaliteit van de medische zorgen” in Kosovo.

Er moet daarnaast worden benadrukt dat het eventuele feit dat het niveau van de zorgverstrekking in Kosovo niet vergelijkbaar is met dat in België en dat bepaalde vormen van zorgverstrekking er minder eenvoudig toegankelijk zijn niet impliceert dat een verblijfsmachtiging om medische redenen niet kan worden geweigerd aan een uit dat land afkomstige vreemdeling. In artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is immers niet vastgelegd dat verwerende partij dient na te gaan of de medische behandeling die in een bepaald land kan worden verstrekt van een niveau is dat vergelijkbaar is met dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan worden opgestart. Voormelde bepaling voorziet slechts dat moet worden nagegaan of een adequate, en derhalve geschikte, behandeling mogelijk is, zonder dewelke er sprake zou zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verwerende partij verkeerdelijk motiveerde dat adequate medische zorgen in Kosovo beschikbaar zijn.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat ook niet toe te besluiten dat de zorgen die eerste verzoekende partij nodig heeft voor haar niet toegankelijk zijn. Zij brengen immers geen gegeven aan dat toelaat te besluiten dat de medicatie die eerste verzoekende partij nodig heeft in Kosovo niet kan worden verkregen. Verzoekende partijen betogen nog dat de budgetten voor mentale gezondheidszorg in Kosovo ontoereikend zijn, maar maken hiermee niet aannemelijk dat de zorgen die eerste verzoekende partij effectief nodig heeft niet toegankelijk zijn of dat er voor hen enige financiële belemmering om medicatie te verkrijgen bestaat. Zij tonen namelijk niet aan dat de uiteenzetting in het advies van de ambtenaar-geneesheer inzake de mogelijkheden tot het verkrijgen van sociale bijstand, de arbeidsbekwaamheid van verzoekende partijen, hun financiële draagkracht en de mogelijkheid om een beroep te doen de hulp van organisaties of familieleden, vrienden of kennissen incorrect is.

Verzoekende partijen stellen in fine van hun verzoekschrift nog dat geen rekening werd gehouden met mogelijke gezondheidsrisico's in geval van terugkeer. Zij verliezen hierbij evenwel uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer, na analyse van de aangevoerde medische problematiek, heeft geoordeeld dat eerste verzoekende partij kan reizen. In de mate dat zij verder stellen dat de arts die zij consulteerden heeft aangegeven dat er in het geval van een terugkeer naar Kosovo een risico bestaat op een toename van de depressie en er een risico is dat eerste verzoekende partij zelfmoord zal plegen moet worden vastgesteld dat deze stelling feitelijke grondslag mist. De arts die eerste verzoekende partij consulteerde stelde slechts dat een toename van de symptomen en een risico op zelfmoord bestaat “*indien de behandeling wordt stopgezet*” en zoals hoger aangegeven blijkt niet dat de terugkeer van verzoekende partijen naar Kosovo zal leiden tot een stopzetting van de behandeling, nu de medicatie die eerste verzoekende partij nodig heeft er beschikbaar is en niet blijkt dat er (financiële) belemmeringen bestaan om deze medicatie te verkrijgen.

De uiteenzetting in het tweede onderdeel van het middel laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet. Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK